

Mijn telefoon rinkelt. Het is mijn tante. Dit kan niets goeds betekenen. Ik weet dat ze vanuit Jordanië naar Damascus gereisd is om bij mijn zus aan het ziekbed van mijn moeder te gaan zitten. Mama is opnieuw getroffen door kanker, en dit keer nog harder dan de vorige keer ...

'Hallo, met Majd:

'Majd, ik geef nu de telefoon door aan je moeder klinkt het vanuit het niets. 'Je moet nu afscheid nemen, want misschien haalt ze het einde van de dag niet meer:

Haar woorden komen aan als een stomp in mijn maag. Een mokerslag. Ik weet meteen waar ik aan toe ben, al vraag ik me toch af of mijn tante dit niet een beetje minder ruw had kunnen aanpakken.

Plots hoor ik de stem van mijn moeder, hees en uitgeput. Ze heeft moeite om te praten, ik kan haar amper verstaan.

'Majd ... Wil je goed voor je kleine zus zorgen?'

Veel meer kan ze niet meer uitbrengen. Ik wil haar nog zoveel zeggen, maar woorden schieten tekort. Plots dringt het tot me door dat ik mijn moeder, die ik al enkele jaren niet meer heb gezien, ook nooit meer ga zien. Dit is een definitief afscheid.

De voorbije jaren heb ik af en toe telefonisch contact gehad met mijn moeder. En elke keer heb ik de hoop uitgedrukt om erkend te worden en een manier te vinden om haar te helpen, bijvoorbeeld door haar naar België te halen voor een betere behandeling. Maar zover is het niet gekomen. Integendeel, door de situatie waarin ik me nog steeds bevind, heb ik haar tijdens haar ziekte niet één keer kunnen bezoeken in Syrië.

Nooit eerder ben ik zo kwaad geweest op de wereld. Op Syrië vooral, en op het regime van Assad dat ik ben ontvlucht en dat me meteen zou arresteren als ik voet op Syrische bodem zet. Enkel en alleen omdat ik een mooiere toekomst voor mezelf wil, word ik nu op een totaal irrationele manier gestraft. De prijs die ik moet betalen voor mijn zoektocht naar vrijheid, is de onmogelijkheid om op bezoek te gaan bij mijn stervende moeder. Ik ben kwaad op Syrië én op België, omdat ze geen manier bieden waardoor ik heel even verlost kan worden van alle procedures en systemen, een soort tijdelijk paspoort waardoor ik voor een paar dagen met rust gelaten kan worden en fysiek afscheid kan nemen van mijn moeder. In wat voor een onmenselijke en onrechtvaardige wereld leef ik als dát niet eens kan! Ik ben droevig, gefrustreerd, verbitterd.

Een paar uur later krijg ik een akelig gevoel, alsof een lading energie uit mijn ziel wegvloeit. Net dan rinkelt de telefoon weer. Ik weet al waarom.

'Je mama is overleden:

'Ik weet het:

Mijn tante reageert verrast en geeft dan even mijn zus door. Ze is in alle staten en huilt onophoudelijk. Ik probeer haar te kalmeren, maar dat is onbegonnen werk. Wat kan ik ook doen, hier op duizenden kilometers van haar vandaan? Ik sta volledig machteloos. Ik kan zelfs de laatste wens van mijn moeder niet inwilligen. Hoe kan ik voor mijn zus zorgen als ik hier niet eens weg kan? In heel mijn leven, zelfs de voorbije twee jaar, heb ik me nooit zwakker gevoeld dan vandaag.

* * *